

ה"ט 19917/04/17 - יוסף עבד, נגד סליםן מולא,

בית משפט השלום בחיפה

ה"ט 17-04-19917 עבד נ' מולא
תיק חיזוני: מספר תיק חיזוני
בפני כבוד השופטת סיגלית מצא
יוסף עבד,
ה המבקש:

נגד
סליםן מולא,
המשיב:

החלטה א - ההלין

בפני בקשה לפי חוק מניעת הטרדה מיימת, תשס"ב-2002 (להלן: "חוק מניעת הטרדה מיימת" או "החוק").

הבקשה הוגשה ביום 12.4.2017, במהלך חג הפסח, והובאה בפני בהיותו תורנית. ביום 12.4.2017 שמעתי את המבקש והוריתי על דיון במעמד הצדדים ביום 20.4.2017, וכך היה.

בבקשתו טען המבקש כי המשיב "התקין מצלמה נסתרת לכיוון השטח של עלי החלק שאמור להרים, כי הוא בשטח שלי, מעשה זה מעשה התנצלות והטרדה והמצולמה מופנית לשטח שלי וזה מהו מטרד ופגיעה בפרטיות שלי ושל משפחתי...". וזאת יש לומר, בין המשיב סכוך אורך שנים ביחס לרצועת מקרען שרוחבה כמטר וחצי (להלן: "המקרען"). למורתה שלמקרען בעלות המבקש, נבנה עליהם בית המשיב, כך שהוא פולש לשטח המבקש.

בשנת 2007 או סמוך לכך בנה המשיב או מי מטעמו שתי קומות נוספות מעל המבנה המקורי, תוך חריגה מקו הבניין ופתיחת חלונות בשתי הקומות הנוספות, כל זאת ללא היתר. הוועדה המקומית לתכנון ולבניה גליל מרכז - עכו הגישה נגד המשיב כתוב אישום בגין הבניה שביצע ללא היתר ובגין שימוש חריג אוטו הוא מבצע במקרען. בפסק דין של בית משפט השלום בעכו מיום 25.3.2015 בתו"ב 48641-03-11 הועודה המקומית לתכנון ולבניה גליל מרכז - עכו נגד סליםן מולא הרשע בית משפט השלום בעכו את המשיב על פי הודאותו. בגור דין חייב בית המשפט את המשיב (הנאשם) להרeros את המבנה המתואר בכתב האישום בתוך 18 חודשים ממועד מתן גזר הדין, אלא אם יקבל בינותים היותר בינוי או הקלה בהתאם לחוק התכנון והבנייה, התשכ"ה-1965 עד מועד זה.

המשיב ערער לבית המשפט המחויזי כנגד פסק דיןו של בית משפט השלום בעכו. בפסק דין מיום 12.4.2017 דחה בית המשפט המחויזי את הערעור והואורה למשיב לבצע את צו ההריסה עליו הורה בית משפט השלום תוך שלושים ים מיום מתן פסק הדין.

بعدותו בפניו ביום 12.4.2017 העיד המבוקש כי המצלמה הותקנה בקומה השלישית של בית המשפט ביום שבת או יום ראשון (ע' 1, ש' 22), וכי היא מכוונת לביתו (ע' 1, ש' 16-17). המבוקש אף הציג תמונה של המצלמה. במהלך עדותו נזכר המבוקש כי השטח המציג דרוםית לבית המשפט, עליו משקיפה המצלמה, הנה אמן שטח בעולתו, אך אינו מבונה, בעודתו מצוי דרוםית מערבית לבית המשפט (ע' 1, ש' 25-26), מחוץ לתחום המצלמה. לבקשת בית המשפט ציר המבוקש את מיקום ביתו יחסית לבית המשפט (מב/1).

משנשאל מדוע המצלמה מפרעה לו, בשים לב שהיא מכוונת למגרש ריק, השיב המבוקש כי אנחנו נוטעים כל מיני צמחים שם: עץ לימון, בזלה. הבנות שלי ואשתי לא רוצות שישתכל כל הזמן עליהם ..." (ע' 2, ש' 15-16).

בהחלטתי מיום 12.4.2017 קבעתי כי בשים לב לכך שהמצלמה משקיפה על מגשר ריק, יכולה מתרשים מב/1, אין מוצאת מקום ליתן צו במעמד צד אחד, וקבעתי את הבקשה לדין במעמד הצדדים ביום 20.4.2017.

לдин ביום 20.4.2017 התייצבו המשפט ובאו כוחו. ב"כ המשפט ציין כי מרשו הסיר את המצלמה עם קבלת החלטת בית המשפט, אולם הוא מבקש להתקינה שוב. עוד ציין ב"כ המשפט כי המצלמה מותקנת בשטח פרטי ואני מטרידה, שכן לא מבוצעות כל פעילות במגרש הסמוך, המציג דרוםית לבית המשפט. המשפט טען, על-ידי ב"כ, כי המצלמה הוצאה בשל הסכסוך הממושך בין הצדדים, במלחכו בוצעו, לדבריו, "פרובוקציות", וכי המצלמה נועדה להגן על המשפט ולמנוע טענות שווה כנגדו. בהקשר זה ציין ב"כ המשפט כי למבוקש אמרו להיות אינטראס כי המצלמה תשאיר.

ב - המוגרת הנורמטטיבית

סעיף 2 (א) לחוק מניעת הטרדה מיימת מגדיר הטרדה כ"הטרדה של אדם בידי אחר בכל דרך שהיא או נקיטת איוםים כלפיו, בניסיונות הנוגנות בסיס סביר להניח כי המטריד או המאיים עלול לשוב ולפגוע בשלות חייו, בפרטיו או בחירותו של האדם או כי הוא עלול לפגוע בגופו". ס"ק (ב) מונה דוגמאות להטרדה מיימת, ביניהם: בילוש, מארב או התחקות אחר תנעויותיו או מעשייו, או פגעה בפרטיו או בכל דרך אחרת.

בבר"ע 179/04 **נס שובל נגד מרים ניסים** (פורסם בנבנו) דין בית המשפט בחוק ותכליותו ואת הזיקהبينו לבין החוק למניעת אלימות במשפחה, התשנ"א-1991, שנחקר עשר שנים לפניו:

"ראו לצין כי נקודת המוצא של מציאות החוק (חמש חברות כנסת, מטעם הוועדה לקידום מעמד האישה; ראה: הצעת חוק מניעת הטרדה מיימת, התשס"א-2001, הצעות חוק 3028, מיום ג' אב התשס"א (23.7.01), עמ' 769), הייתה כי מרבית הקורבנות להטרדה מיימת הן נשים נרדפות על רקע מערכת יחסים שהסתירה, מערכת יחסים קיימת, יחסים שהם על סף סיום, או על רקע מערכת יחסים מדומה שהוא רק בגין שאיפתו של המטריד' (דברי ההסבר במאוא'). ברם, החוק נוקט לשון כללית ומתייחס לכל אדם, כאשר בדברי ההסבר מובא הטעם להגנת המטרדים. וכך נאמר במאוא' לדברי ההסבר:

'המושג 'הטרדה מיימת' או במקורה בשפה האנגלית 'Stalking', מתיחס לדפוסי התנהגות הכוללים הטרדות ואיומים מסוימים, אשר פוגעים בשלות חייו, בפרטיו או בגופו של אדם, ועל פי ניסיון החיים המצטבר, מקרים גם חשש לפגיעה בגופו או בחיי של האדם המטריד. מרבית המעשים המctrפים יחד לכדי הטרדה מיימת מהווים, כל אחד בפני עצמו, עבירה פלילית ... עם זאת, גם הטרדות ואיומים מ羅זם, משתמשים ועקיפים, שאינם עולמים

כדי עבירות פליליות, עלולים ליצור, כמובן, הטרדה מיימת. הטרדה מיימת גורמת לאדם שכלפיו היא מופנית למתח, לחרדה ולתחשות איום, לעיתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה

...

מכאן עולה, כי המחוקק התכוון להרחיב את העילות להוצאה צוים, שבמקור היו במסגרת בני המשפחה, על פי חוק למניעת אלימות במשפחה, לכלל הציבור, ולשם כך נחקק חוק למניעת הטרדה מיימת.

העליה המיוחדת, שהיא החידוש של חוק למניעת הטרדה מיימת, היא זו: אם אדם ביצע הטרדה בעבר, או נקט איוימים כלפיו (זה היסוד הראשון, שכלל את המעשה שבוצע בעבר), ובנוסף לכך הנסיבות נוותנות בסיס סביר להניח כי אותו אדם יתריד או יאימן שוב ויפגע בשלותחו, בפרטיותו או בחירותו או בגופו של אחד (היסוד השני, הצופה פני עתיד), כי אז, רק לאחר שהתקיימו שני היסודות הללו ייחדיו ובאופן מצטבר, רשאי בית משפט ליתן צו למניעת הטרדה מיימת (בעניין זה מקובלת עלי"י גישהה של עו"ד סלע בסעיף 28 לבר"ע).

יודגש כי חוק למניעת הטרדה מיימת, נחקק לאחר חקיקתו של חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, שיש בו הגבלה לא מעטה על חירות האדם, אשר מבקש הצוו רוצה להגבילו. מן הראי כי הפעלת חוק למניעת הטרדה מיימת, אשר נתונה לסמכתו של בית המשפט השלום, תיעשה באופן מושכל, כאשר, מצד אחד, תגשים תכליתו ומטרתו, המגולמת בשמו ובסעיף 1 שבו (שוצטט לעיל בפסקה 16), מצד שני, יש להיזהר שלא להישחף, יתר על המידה, שכן בכך פוגעים אנו בחירות היסוד של האדם, ובהן חופש התנועה".

ומכאן לעניינו.

ג - דין והכרעה

לאחר ששמעתי את המבוקש והמשיב, שמעתי את טענות הצדדים וشكلתי את כלל נסיבות העניין, הגיעתי למסקנה כי יש לדוחות את הבקשה, ולהلن טעמי.

החוק למניעת הטרדה מיימת נועד לפטור, באופן מיידי ולתקופה קצרה, מעשיים שיש בהם לאיים או לפגוע בצווארה חמורה בשגרת חייו של המבוקש. בעניינו, המטרד עליו מלין המבוקש הוא עצם הצבת מצלהו שמשמעותה על מקרים עזים שבבעלותו, ולא פגעה בפרטיותו עקב הצבת המצלהו. סעד לפי החוק למניעת הטרדה מיימת נועד, כאמור, להטיר באופן זמני מטרד חמוץ, הוא לא נועד להוות אמצעי להשגת מטרה אחרת, שאינה הסרת המטרד, או להוות כלי בידי צד שלישי המתנהל בין הצדדים בכל הנוגע לשימוש במרקען. למרות שנשאל שוב ושוב עלי-ידי ב"כ המשיב במה מטרידה אותו המצלה, לא הצבעה המבוקש על פגעה בפרטיותו. לעניין זה אני מפנה לעדותו של המבוקש בישיבת יומן: 20.4.2017

"אני לא רוצה Shiraea מילימטר אחד מהשטח שלי, זו זכותי" (ע' 7, ש' 15-16)

"אני לא רוצה שהוא יראה כלום בשטח שלי, זכותי" (ע' 7, ש' 24)

"ש. תתאר לי איך המצלמות מטרידות אותך?"
ת. בזה שם בשטח שלי, זו זכויות שלא תהיה שום מצלמה מכונת לשטח שלי.
ש. חוץ מזה המצלמות לא מפריעות לך?
ת. כן מפריע לי הצלנות, הגלישה לשטח שלי, שירוס תוך 30 ים לפחות הדיון.
ש. חוץ מזה שהצלמות מותקנות בשטח שלך, אני אומר לך שאתה לא מפריעות לך לשם אופן?
ת. עם כל הכבוד לך, אתה לא תחליט בשבילי בשטח שלך.
ש. המצלמות שmotkנות נניח בשטח שלך, بما זה מפריע לך?
ת. אמרתי שאתה רוצה שאתה יהיו בשטח שלך, זה החוק וזה זכויות." (ע' 8, ש' 14-21)
"ש. לך יש מצלמות בבית?
ת. כן.
ש. לצורך הגנה?
ת. אני שמתי את המצלמות להגנה מהמשיב ולידיים." (ע' 8, ש' 22-25)
מורם מהאמור עד כה כי מה שמטריד את המבוקש הוא עצם הצבת המצלמה על ולכיוון שטח שבבעלותו ולא הפגעה בפרטיותו עקב הצבת המצלמה.
זאת ועוד, מעיון בתמונה שהגיש המבוקש עולה כי המצלמה מכונת בזווית חדה, כך שאינה צופה לשטח הרחוק מבית המשיב. לדברי המשיב משקיפה המצלמה למרחק של 5-10 מטר מקיר ביתו. גם שמדובר בשטח שבבעלות המבוקש, מדובר בשטח פנוי, שלא נעשית בו פעילות כלשהי. בנסיבות אלה, לא נראה כי הצבת המצלמה פוגעת בפרטיותו של המבוקש, בוודאי לא באופן המצדיק מתן צו לפי החוק למניעת הטרדה מאימת. ודוק: החוק למניעת הטרדה מאימת נועד להגן על אדם ולא על רכוש שבבעלותו. הזכות לפרטיות היא זכותו של האדם ולא של רכושו. גם אם מדובר בשטח שבבעלות המבוקש, ספק אם ניתן לומר כי מדובר ברשות היחיד, בה האדם זכאי לפרטיות או מקום בו קיימת ציפייה סבירה לפרטיות. לעניין זה יפים דברי בית המשפט בת.א. 159607/02, ת.א. (ת"א) 159607-02-02 **יפת שלמה נ' דיעות אחרונות בע"מ** (פורסם בנבו):

"כל גדול הוא בתורה: רשות היחיד - היחיד, רשות הרבים - לרבים. ביתו של אדם - לו ולמשפחה, רחובה של העיר לקהילה כולה. ... אכן, ביתו של אדם הוא לרוב רשות היחיד והרחוב הוא רשות הרבים כמעט בכל הנסיבות, אך בית השימוש הציבורי, בית מלון, מקום העבודה בית הסוחר ומקומות אחרים הצריכו קבועות מבחנים לאיתור רשות היחיד בחברה המודרנית". (אלילם, עו"ד, דיני הגנת הפרטיות, עמ' 84). על פי הפרשנות הלשונית קניינית, רשות היחיד היא זו שלפרט יש זכות קניינית בה. אלא שהזכות לפרטיות היא זכותו של אדם ולא של המקום. מכיוון שכן, נקבעו מבחנים אחרים המתבססים על ציפיותו של הפרט לפרטיות במקום בו הוא שוהה. מבחן אחר הוא מבחן 'אזרוי הפרטיות', אשר יחשבו כראשות היחיד גם אם קיימת אצל הפרט ציפייה אחרת. כך למשל, מכוניותו של אדם, מגירה בשולחנו של עובד

במקום העבודה, עוד. בשל הקושי להגדיר ולקבוע מבחן אחד, מקובל לבדוק כל מקרה לגופו,
על פי נסיבותו".

לבסוף וכנובע מהאמור לעיל, דומני כי הילך לפי החוק למניעת הטרדה מאימת אינו האכשניה המתאימה לבירור הסכסוך בין הצדדים וזאת מכמה טעמים. ראשית, בין הצדדים סכסוך רב שנים ורחב היקף בגין התנהלו ומתנהלים הליכים משפטיים (לדברי המשיב הגיע תביעה נגד המבקש בבית משפט השלום בעכו). מן הראי כי הסכסוך הנוגע לשימוש במרקע עין שבמחלוקת יתברר במסגרת הליכים אלה ולא אגב בקשה למתן צו לפי החוק. שנית, קיימים חוקים מיוחדים שנועדו להגן זכויות המבקש, כגון חוק המקרקעין, התשכ"ט-1969, חוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981 ועוד. נסיבות העניין אינן מצביעות על פגעה חמורה ודוחופה במבקש באופן המצדיק מתן צו לפי החוק. לעניין זה יפים דברי בית המשפט בה"ט 15-08-8087 **אלון ואח' נגד אמלם** (פורסם ב公报), גם שם הוגשה הבקשה בשל טענה למטרד עקב הצבת מצלמות. שלישיית, יש טעם בדברי המשיב כי המצלמה נועדה למנוע טענות שווה של הצדדים זה כלפי זה וכי מטעם זה יש גם למבקש אינטרס כי תיוותר במקומה. מכל מקום, משמדובר במקרה המכוננת לפתח ביתו של המשיב, דומה כי היא נועדה להגן על עניין אישי כשר שלו ולאו דווקא לפגוע במבקש. לעניין זה ר' ה"ט (שלום-ת"א) 14-11-4000 פרופ' יר' נגד ש.ג (פורסם ב公报).

אשר על כן, אני>Dochah את הבקשה.

בנסיבות העניין לא מצאתי לנכון ליתן צו להוצאות.

המציאות תמציא את ההחלטה לצדים ותסגור את תיקן.

ניתנה היום, כ"ה ניסן תשע"ז, 21 אפריל 2017, בהעדר הצדדים.